

2. Andra grunden: Klaganden gör gällande att det förelegat ett materiellt fel avseende de skriftliga proven, som innebär att personaldomstolen har åsidosatt principen om likabehandling och missuppfattat bevisningen. Klaganden finner att personaldomstolen begick ett misstag när den slog fast att det inte hade styrkts, eller ens åberopats, att de frågor som ställdes i det skriftliga provet var desamma för samtliga deltagare, eftersom svaranden i svaromålet bekräftade att så var fallet. Denna felaktighet påverkade personaldomstolens rättsliga bedömning eftersom principen om likabehandling kräver att de skriftliga proven ska äga rum vid samma tidpunkt för samtliga deltagare, och inte olika dagar såsom var fallet med det uttagningsförfarande som klaganden deltog i. Vidare underkände personaldomstolen klagandens argument beträffande bristen på anonymitet vid det skriftliga provet på grundval av ett rent påstående från FRA:s sida, vilket klaganden hade bestritt.
3. Tredje grunden: Felaktig sammansättning av uttagningskommittén, missuppfattning av bevisning och åsidosättande av personaldomstolens motiveringsskyldighet. Klaganden finner att personaldomstolen gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning och missuppfattade bevisningen när den, utan vidare motivering, slog fast att chefen för den administrativa avdelningen vid FRA och FRA:s ekonomichef besatt djupgående kunskap och erfarenhet vad gäller upphandling på grundval av rena påståenden från FRA:s sida, vilka klaganden hade bestritt. Även denna brist på expertkunskap påverkade resultatet av uttagningen.
4. Fjärde grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, orimlig tidsåtgång för meddelande av dom. Klaganden anser att domstolen i första instans gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den slog fast att svaranden hade uppfyllt sin motiveringsskyldighet, eftersom klaganden inte förrän under förfarandet i första instans fick kännedom om vilka kriterier som hade använts för bedömningen av hennes ansökan, inte informerades om vilka kvalifikationskrav hon inte uppfyllde, och först i samband med förhandlingen erhöll en redogörelse för de allmänna betyg som hon hade tilldelats. Det var också rättsstridigt av personaldomstolen att basera slutsatsen att svaranden hade uppfyllt sin motiveringsskyldighet på en handling som ingetts av svaranden vid förhandlingen, utan att det förelåg några särskilda omständigheter som motiverade det. Vidare hävdar klaganden för det första att om hon hade erhållit denna handling under det administrativa förfarandet, såsom hon hade begärt, skulle hon bättre ha kunnat förstå skälen för att hon inte valts ut för tjänsten och ha kunnat väcka en mer ändamålsenlig talan mot beslutet. För det andra skulle förfarandets tidsutdräkt vid personaldomstolen ha varit rimligare.
5. Femte grunden: Åsidosättande av artikel 87.2 och 88 i personaldomstolens rättegångsregler beträffande rättegångskostnaderna, åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Klaganden anser att personaldomstolens förordnande att klaganden

skulle bära sina rättegångskostnader och ersätta svarandens rättegångskostnader var rättsstridigt.

Talan väckt den 21 februari 2013 — Othman mot rådet

(Mål T-109/13)

(2013/C 129/46)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Razan Othman (Damaskus, Syrien) (ombud: advokaten E. Ruchat)

Svarande: Europeiska unionens råd

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— förklara att talan kan tas upp till sakprövning och bifalla talan,

— ogiltigförklara såväl beslut 2012/739/Gusp av den 29 november 2012 som förordning (UE) nr 1117/2012 av den 29 november 2012 och efterföljande rättsakter om genomförande, i den del de rör sökanden, och

— förplikta Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden tre grunder som i allt väsentligt överensstämmer med eller liknar dem som åberopats i mål T-432/11, Makhlouf mot rådet. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ EUT C 290, 2011, s. 13.

Talan väckt den 23 februari 2013 — Republiken Litauen mot Europeiska kommissionen

(Mål T-110/13)

(2013/C 129/47)

Rättegångsspråk: litauiska

Parter

Sökande: Republiken Litauen (ombud: D. Kriauciūnas, R. Krasuckaitė och D. Skaros)

Svarande: Europeiska kommissionen

2001, jämförd med principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU, genom att inte i rätt tid underrätta Republiken Litauen om möjligheten att upphäva fordran och stryka det aktuella företaget från förteckningen över borgenärer.

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara Europeiska kommissionens beslut nr FK/fa/D(2012)1707818 av den 12 december 2012, i den del som den till beslutet bilagda debetnotan nr 3241213460 avser projekt vars genomförande anförtrots företag som senare gått i konkurs och fastställa att kommissionen är skyldig att återbetala 3 148 549,66 euro,

— ogiltigförklara Europeiska kommissionens beslut nr FK/fa/D(2012)1707818 av den 12 december 2012, i den del som den till beslutet bilagda debetnotan nr 3241213460 avser projekt P27010010 och fastställa att kommissionen är skyldig att återbetala 1 060 560,56 euro,

— förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grunder.

1. Första grunden

— Europeiska kommissionen har åsidosatt artikel 8.2 i förordning nr 1258/1999 ⁽¹⁾, jämförd med artikel 73.2 i förordning nr 1605/2002 ⁽²⁾, artikel 87 i förordning nr 2342/2002 ⁽³⁾ samt med principen om lojalt i samarbete i artikel 4.3 FEU, genom att anta det angripna beslutet utan att med Republiken Litauen dela kostnaderna för förluster i hanteringen av medel från Sapardprogrammet eller genom att, i vart fall, inte ha pröva denna fråga och utan att lämna någon motivering till varför kostnaderna för förlusterna inte ska delas.

2. Andra grunden

— Europeiska kommissionen har åsidosatt punkt 7.7.4 i avsnitt F i det fleråriga finansieringsavtalet ⁽⁴⁾ beträffande det särskilda föranslutningsprogrammet för jordbruket och landsbygdens utveckling (Sapard), vilket ingicks mellan Republiken Litauen och Europeiska kommissionen år

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 160, s. 103).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1).

⁽³⁾ Kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 357, s. 1).

⁽⁴⁾ *Valstybės Žinios*, 2001, n° 74-2589.

Talan väckt den 28 februari 2013 — Oil Pension Fund Investment Company mot rådet

(Mål T-121/13)

(2013/C 129/48)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Oil Pension Fund Investment Company (Teheran, Iran) (ombud: advokaten K. Kleinschmidt)

Svarande: Europeiska unionens råd

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ogiltigförklara med ombedelbar verkan dels rådets beslut 2012/829/Gusp av den 21 december 2012 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran, dels rådets genomförandeförordning (EU) nr 1264/2012 av den 21 december 2012 om genomförande av förordning nr 267/2012, såvitt dessa båda rättsakter rör sökanden,

— förelägga, enligt artikel 64 i rättegångsreglerna, svaranden att inkomma med allt underlag som rör det angripna beslutet såvitt avser sökanden, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden tre rättsliga grunder.

1. Första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, rätten till försvar och rätten till effektivt rättsligt skydd